

AGUSTÍN CATALÁN

lector es preguntí, a veure quin joc ens planteja. Bé, sembla una xorrada, suposo que és el que tots els escriptors volen. Però jo m'esforço molt a sorprendre. A anar més enllà en les expectatives que hi ha sobre un thriller, utilitzar un sentit de l'humor una mica macabre però divertit. El sentit de l'humor d'una pel·lícula com *El Premi* amb Paul Newman.

–En altres països més que a Espanya, els escriptors de gènere són molt productius. ¿Vol seguir aquest ritme d'un llibre a l'any?

–M'encantaria. Espero no cansar el lector, la veritat és que estic tot el dia inventant històries i voldria aprofitar-ho al màxim.

«Com 'Tremore Beach', és una novel·la plena de falsos miralls, deliris i teories que s'ensorren»

«Hi ha moltes coses de la història dels Stones en el llibre; la llegenda de la gravació d'«Exile in Main St.»»

–Ha tornat a Portugaleta. ¿Com li va ser exexpatriat?

–Encara segueixo sent un expatriat. Vaig tornar a Portugaleta perquè havia mort el meu pare i volia estar més temps amb la meva mare. A més a més, havia de néixer la meva filla. Però ara a Bilbao hem començat de zero i tinc un munt d'amics estrangers.

–Acaba de ser pare. ¿L'expectativa de ser-ho l'ha influït a l'hora d'escriure sobre Bert i la seva filla?

–Bastant. Una amiga psicòloga ja em va dir que *Tremore* semblava un manifest d'algú que volia ser pare. En *El mal camino* hi ha una mica d'acudit sobre com podria ser jo com a pare d'una noia. Jugo amb el tòpic de la sobreprotecció i els nòvios de les filles.

–Respecte a Irlanda, que l'ha marcat tant. Qui havia de dir que el matrimoni gai guanyaria per golejada en un referèndum.

–Allà era il·legal l'homosexualitat fins fa molt poc temps. Però és una societat en la qual l'Església s'ha desacreditat. Ara té per endavant uns anys de callar i fer neteja a fons. Irlanda s'ha enriquit a l'obrir-se al món. Ara els irlandesos mengem millor. ≡

–Total. És que quan em vaig consagrar a la música, quan era un imberbe, em vaig capbussar en la història dels Stones, que algun dia algú escriurà com si fos una Bíblia. I hi ha diverses referències a la trajectòria dels Stones al llibre. La seva fugida a la Provença eludint el fisc, la persecució del consum de drogues i tota la llegenda de la gravació d'«Exile in Main St.» a la vil·la de Keith Richards.

–Després d'anys escrivint relats a la web i amb un segon llibre a les llibreries, això sembla anar de debò. ¿Quin escriptor vol ser?

–M'agradaria ser un escriptor de qui s'esperin sorpreses. Que la gent llegeixi la seva obra amb curiositat. Tinc un estilet propi, una dimensió dels llibres, un tipus de personatge de viatge emocional i de trama, un tipus d'equilibri entre història personal i thriller però no m'agradaria encasellar-me en res. Aquesta segona novel·la té molts paral·lelismes amb *Tremore Beach* però tinc moltes altres històries molt diferents. Vull que el

Cinc 'thrillers'

'LA NOIA DEL TREN'

La indiscreta finestra d'un rodalies

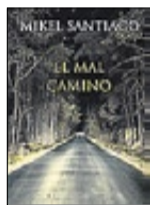

Deixem de costat la novel·la negra pròpiament dita i centrem-nos en el suspens sense etiquetes. *La noia del tren* (La Campana / Planeta) sembla la història trista d'una noia destrossada per l'alcoholisme. Però, de camí cap a la fei-

na que simula mantenir, mira les casetes aparellades des de la indiscreta finestreta del tren. El que creu veure obre un descens als inferns en què fins que han passat gairebé quatre centenars de pàgines no queda clar qui és víctima i qui és culpable. Pel camí, la protagonista ha passat de fer llàstima a provocar repulsió o suscitar simpatia. Ha sigut la bomba editorial de l'any als Estats Units i el Regne Unit (dos milions d'exemplars, número u a totes les llistes, comparacions amb *Perduda* de Gillian Flynn...).

'EL MAL CAMINO'

Conspiració o paranoia a la Provença

Bert Amandale és un escriptor que escriu «novelas donde hay personas de mal carácter que asaltan casas y matan a sus habitantes». El seu amic Chucks és, amb 42 anys, un rocker en decadència «delgado como un espantapájaros, con una man-

díbula adornada de arrugas». L'atropellament d'un home que surt del no res en plena nit i la desaparició posterior del cadàver, com si no hagués passat res, acaba amb tots dos embolicats en una trama en què ni ells, en plena espiral autodestructiva als ulls de la seva família i els seus veïns, ni el lector –fins que el desenllaç arriba quan ha d'arribar– sàpiguen si estan immersos en la paranoia o en una conspiració sinistra. En la seva segona novel·la, Mikel Santiago dosifica amb bona mà ambigüitat i suspens.

'SOY PILGRIM'

850 pàgines amb ritme de 'Homeland'

Tot comença amb els atemptats de l'11-S. Però Pilgrim, nom clau d'un superespia nord-americà, passa a un retir anònim fins que s'ha d'enfrontar a l'amenaça d'un gihadista originari de l'Aràbia Saudita i que té el sobrenom d'El Sarra-

ceno que pot provocar una plaga letal que destrueixi EUA. Ni el plantejament de thriller a l'estil Forsythe de *Soy Pilgrim* (Salamandra) ni el currículum de l'autor (guionista d'un parell d'entregues de *Mad Max*) sembla que siguin per llançar-hi coets. Però el llibre funciona, i es consumeix al llarg de les seves 850 pàgines com una temporada de *Homeland*, d'una tirada. No hi haurà una sèrie: però sí una pel·lícula en què treballa la MGM, amb la idea de convertir-la en una franquícia en pla Bourne. A les llibreries a final de mes.

'EL SECRET DE VESALIUS'

L'esbudellador de Barcelona volta pel carrer

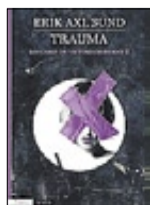

Per als lectors de Carlos Ruiz Zafón que en les seves obres es queden amb el misteri ambientat en l'escenografia d'una Barcelona gòtica i imaginària més que amb el seu verb florit. Jordi Llobregat uti-

litza a *El secret de Vesalius* (Columna / Planeta) els codis del gòtic decimonònic en el context de la Barcelona que està a punt d'inaugurar l'exposició universal del 1888. Cossos que apareixen flotant al port amb estructures mutilacions, secrets amagats en un desmesurat subsòl catacumbic, identitats ocultes i la persecució *umbertoconiana* d'un llibre de l'anatomista Andreas Vesalius en què explica que el seu bisturi ha descobert alguna cosa més que venes i òrgans.

'TRAUMA'

Venjances amb personalitat múltiple

Trauma, el segon títol de la trilogia *Les cares de Victoria Bergman*, arriba a les llibreries només un mes més tard que el títol que l'obria, *Persona*. (Empúries / Roja & Negra). El duo Erick Axil Sund (pseudònim

de Jerker Eiksson i Hakan Axlander Sundquist) juga una carta que ja li va donar bon resultat (bo, millor que bo) en la trilogia de Stieg Larsson; la de la víctima femenina convertida en botxí venjatiu. Les dues protagonistes són dones: Victoria Bergman, una víctima de maltractaments, el seu psicoterapeuta, que col·labora amb la policia sueca en un cas d'assassinats i tortures de nens immigrants, i la inspectora al càrrec. A Suècia han arrasat amb tots els ets i uts.

idees

RICARD
Ruiz Garzón

Homenatge a Munné-Jordà

Vivim en un país tan petit que els homenatges a vegades se'ls ha de fer un mateix. Vegin si no el cas d'Antoni Munné-Jordà: dues vegades finalista del Sant Jordi, autor de 15 llibres entre el que és popular i la innovació, va publicar com a editor dues antologies canòniques de ciència-ficció per a Edicions 62 i ha dirigit 15 anys la col·lecció púrpura i plata de Pagès, emblema del gènere en català. President de la SCCFF (la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia, que després d'un congrés al setembre aglutinarà el fantàstic en llengua catalana), és un estudiós i divulgador del *fandom* i un expert en Manuel de Pedrolo. Un nom indefugible, en fi, per a qualsevol amant de la narrativa catalana. Si en lloc de tornar-se boig pels marciants hagués disseccionat el noucentisme, les autoritats l'haurien consagrat ja fa eons. Però ja saben: gairebé 70 anys i segueix fascinat per l'explora-

La seva obra magna és una revisitació de 'La Ilíada' entre Joyce i Dan Simmons

ció de mons. És un friqui de manual, no importa com sigui de seriós el seu treball. Se'l pot obviar.

Ell a la seva, ha dedicat sis anys a la seva obra magna, una revisitació de *La Ilíada* que, entre Joyce i Dan Simmons, ofereix en 24 cants una *reality* bèl·lica amb mutants i fonamentalistes. Títulat *Michelíada* –sortirà el dia 8 en Males Herbes– és un esdeveniment que tornarà a mesurar el nostre estigma cap a la literatura no realista. ¿S'apreciarà el seu brillant treball lingüístic, amb veus en rossellonès, balear, tortosí, alguerès o valencià septentrional? ¿Es veuran els seus registres, de la confessió a l'entrevista, del soliloqui al xat, de la crònica al flux de pensament? ¿S'entendrà la seva metàfora dels mèdia com déus, de la guerra de l'espectacle? ¿O ens quedarem en l'anècdota d'un soldat anomenat Michelín i una periodista Ikea, que no tots els personatges siguin terrícoles, que la metaliteratura no ha de renunciar a clons, naus de combat o *holotevés*? Aviat ho sabrem. De moment, Munné-Jordà ha demostrat que es mereix més homenatges. I que el que acaba de fer-se li garanteix anys de posteritat. ≡